

byl pro zpronevěru 68.736 Kč ke škodě akciové společnosti D., u níž byl žalobce zaměstnán jako účetní a pokladník. Uváží-li se, že žalobce jako strana slyšen sám udal, že trest odpykaný nesdělil žalované straně proto, že by ho nebyla přijala, kdyby jí to byl řekl, dále že šlo o trestný čin, spáchaný v témže obchodním odvětví, jako u žalované firmy, že žalobci, ač to byl jeho první trestný čin, byl vyměřen bezpodmínečně těžký žalář v trvání třinácti měsíců, nemůže býti sporu o tom, že, dozvěděl se o tomto trestu, ztratil zaměstnavatel naprosto důvěru k zaměstnanci (žalobci). Žalobce musil počítati s tím, že se zaměstnavatel dozví o tomto trestu, a bylo proto jeho mravní povinností, by trest ten zaměstnavateli nezamlčel, naopak ho při uzavření smlouvy o něm zpravil. Neučinil-li tak a zúmyslně jej zamlčel, byl zaměstnavatel oprávněn, když se o tom dozvěděl, a žalobce se tak objevil nehodným důvěry zaměstnavatelovy, okamžitě ho propustiti a byla proto žaloba v tomto směru zamítnuta, ovšem s účinkem teprve od 23. února 1929, kdy výpověď byla žalobci doručena. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Podle zákona ze dne 16. ledna 1919, čís. 20 ř. zák. o služební smlouvě obchodních pomocníků může podle § 25 služební poměr i bez výpovědní lhůty býti každou stranou zrušen z důležitých důvodů. Důvody tyto, opravňující zaměstnavatele k předčasnému propuštění zaměstnance, jsou vypočteny v § 27 cit. zák. jen příkladmo (srov. slovo »zejména« v prvním odstavci tohoto §). V souzeném případě jest zjištěno, že žalobce vstoupiv do služebního poměru žalované firmy, uvedl ji v omyl ohledně své dosavadní bezúhonnosti, zamlčev jí, že byl pro zpronevěru trestně odsouzen, a že se žalovaná firma teprve po 13. únoru 1929 o tomto odsouzení dozvěděla, čímž ovšem musela ztratiti veškerou důvěru v řádnou činnost žalobcovu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel se snaží dolíčiti, že jeho trestní odsouzení nemůže býti důvodem pro okamžité propuštění, poněvadž se nestalo v době jeho služebního poměru k žalované firmě. Při tom však přehlíží, že odvolací soud neshledal propouštěcí důvod v tom, že žalobce byl dříve odsouzen trestně pro zpronevěru, nýbrž ve zjištěné skutečnosti, že žalobce při nastoupení do služby uvedl žalovanou firmu v omyl o své dosavadní bezúhonnosti, zamlčev jí své trestní odsouzení pro zločin zpronevěry. Tato skutečnost spadá do doby služebního poměru žalobce k žalované, takže příslušné dovolatelovy vývody jsou právně bezvýznamné. Nejvyšší soud souhlasí se správně odůvodněným názorem odvolacího soudu, že zjištěné chování žalobcovo (utajení trestu) bylo pro žalovanou firmu dostatečným důvodem pro ztrátu důvěry k němu a že ji opravňovalo k jeho okamžitému propuštění.

Čís. 11188.

Žalobě o vyklizení najatého předmětu v případě § 1118 obč. zák. lze vyhověti přes to, že v konečném žalobním návrhu nebylo žádáno

zrušení smlouvy, nýbrž se bylo přímo domáháno vyklizení najatého předmětu.

Soudu nelze přezkoumávati správnost a platnost nařízení stavebního úřadu, jímž bylo nařízeno zbourání budovy.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1931, Rv I 1848/31.)

Žalobu pronajímatele proti nájemci o vyklizení a odevzdání najatých místností, ježto žalobci bylo stavebním úřadem nařízeno zbourání stavby, v níž byly místnosti, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Rozsudku podle žaloby nebylo na závalu, jak se první soud neprávem domnívá, že žalující strana v žalobě nenavrhla předčasné zrušení nájemní smlouvy, nýbrž že se přímo domáhá žalobou vyklizení najatého předmětu, neboť otázka zrušení nájemní smlouvy jest jen předurčující pro vlastní účel žaloby, pro uznání žalované strany povinnou najaté místnosti vykliditi. Není tu tedy rozumného důvodu, by se z formálních důvodů trvalo na tom, by vedle výroku o povinnosti žalované strany místnosti vykliditi bylo též vysloveno, že se nájemní smlouva zrušuje, ano tuto otázku lze řešiti prejudiciálně, a též jiného než prejudiciálního významu nemá. Stačí proto, že žalující strana již v žalobě tvrdila okolnosti, jež zakládají její nárok na předčasné zrušení nájemního poměru ve smyslu ustanovení § 1118 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvody § 503 čís. 3 a 4 c. ř. s., provádí vpravdě jen dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., ale není důvodné. Že pro zrušení nájemní a pachtovní smlouvy v případech § 1118 obč. zák. stačí i mimosoudní prohlášení, vyslovil a podrobně odůvodnil nejvyšší soud již v rozhodnutích uveřejněných ve sbírce n. s. pod čís. 4054 a 5671 a nemá příčiny, by se odchýlil od právního názoru tam hájeného. Podotýká se, že stačí také výpověď (srovnej sb. n. s. čís. 57, 116, 4054 a jiné) a že ani v případě žaloby redhibitorní podle ustálené praxe nejvyššího soudu není zapotřebí žalobního návrhu na zrušení smlouvy, ačkoliv i v § 932 obč. zák. jest použito slov: »žádati za zrušení smlouvy«. Ono prohlášení může býti učiněno i mlčky a jest je spatřovati již v tom, že se pronajímatel domáhá žalobou vyklizení a odevzdání místností najatých z některého z důvodů § 1118 obč. zák., neboť, vyvozuje-li důsledky z ustanovení tohoto paragrafu, nelze tomu jinak rozuměti, než že žádá zrušení smlouvy. V souzeném případě bylo ostatně ono prohlášení učiněno do jisté míry i výslovně tím, že na rubru žaloby byla žaloba označena jako »žaloba na zrušení nájemního poměru«, čímž dali žalobci s dostatek najevo, že se domáhají zrušení poměru nájemního. Odvolací soud tedy nepochybil, vyhověv změnou rozsudku prvního soudu žalobě přes to, že žalobci v konečném návrhu žalobním

nežádali nejprve zrušení smlouvy, nýbrž přímo se domáhali vyklizení najatého předmětu.

Ale dovolání nemá pravdu ani potud, pokud tvrdí, že tu nebylo podmínek pro předčasné zrušení smlouvy podle § 1118 obč. zák., neboť magistrát hlavního města Prahy nařídil zbourání budovy, v níž jsou najaté místnosti, a správnost a platnost tohoto nařízení přezkoumávati nespadá do příslušnosti soudu.

Čís. 11189.

Zažalovány-li kromě nepatrné pohledávky i úroky z jiných pohledávek, jest je při výpočtu hodnoty sporu připočísti k žálované nepatrné pohledávce.

Nelze ponechati libovůli žalobce, zda chce sporný nárok, pokud tím nezasahuje do věcné soudní příslušnosti, projednati v řízení pro věci nepatrné či v řízení řádném. Jest věcí soudu, by podle obsahu žaloby zahájil řízení odpovídající žalobnímu nároku. Vyšší stolice rozhodují, zkoumajíce otázku, zda jest opravný prostředek k nim vznesený přípustný, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro řízení ve věcech nepatrných.

Usnesení, že spor bude projednán jako nepatrný, nelze napadati samostatným opravným prostředkem, ovšem ale v odvolání z rozsudku.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 615/31.)

Žalobce zažaloval peníz Kč 206'92 s 10% úroky od 21. června 1927 z Kč 20.000 do 9. února 1928, od 26. dubna 1928 z Kč 20.000 do 3. května 1928, od 26. dubna 1928 z Kč 20.206'92 do 13. května 1929, od 13. května 1929 z Kč 206'92 do dne zaplacení, později omezil žalobní nárok o 221 Kč a při roku dne 10. října 1930 jen na úroky a útraty. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud odmítl podle §§ 471 čís. 2, 473, 474, druhý odstavec, c. ř. s. žalobcovo odvolání jako nepřipustné, máje za to, že jde o věc nepatrnou.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro který odvolání odmítl, o něm dále jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Oba nižší soudy vycházejí z nesprávného názoru, že Kč 206'92 jest jistinou a všechny žálované úroky že jsou jejím příslušenstvím. Přehlízejí, že příslušenstvím jistiny Kč 206'92 mohou býti jen úroky z této částky, jak jsou uvedeny na konci žalobní prosby, nikoliv však úroky ostatní, které tvoří zvláštní pohledávky, jež jest při výpočtu hodnoty předmětu sporu k částce 206'92 Kč připočísti, takže hodnota sporu převyšuje 300 Kč. Žalobce měl při správném počítání své pohledávky a při účtování platů žalovaným konaných započítati konané platy nejprve na